

Stuttsøga
3. pláss í stuttsøgukappingini
á Glasi 2019

VINUR MÍN, MR. DANIELS

høvundur:

BIRGIR FERJÁ HELDARSKARÐ

Stovan kennist tóm, og eg keði meg. Hóast sjónvarpið dunar framman fyri mær, sum tað hevur gjørt í fleiri tímar, so kennist stovan friðarlig. Alt ov friðarlig. Líka síðani hon fór frá mær, havi eg ikki gjørt annað enn at keða meg hvønn dag. Eg havi einki gjørt - ella eg havi í roynd og veru havt nógvan skund við at gera einki. Eg skundi mær heim frá arbeiði fyri at sleppa at seta meg í mína spildurnýggju sofú at hyggja eftir ongum og gera einki. Jú, sjálvsagt er okkurt í sjónvarpinum, men ikki nakað, ið hevur mín áhuga. Tað kennist sum, at hugurin er horvin.

Tá eg slækki sjónvarpið, hoyri eg telefonina ringja í kamarinum. Tað er Mikkjal: „Hey, hvat sigur tú til at koma ein túr út? Skuldu vit kanska farið ein túr á barrina?“. Ein túr á barrina, tað er ikki nakað eg ofta geri, men tað er hóast alt leygardagur, so hví ikki? Eg skeiti yvir at klokkuni; hon er trý korter til tíggju. Ein lítlan túr forbí barrina mundi ikki farið at bilað, og eg havi ei heldur nakað at gera í morgin, so einki forðar mær.

Út av vesinum kemur Mikkjal: „Konan biður meg koma heim nú. Pætur skal til fótbólt í morgin, og eg skal koyra hann“, sigur Mikkjal, og gongur beinleiðis til úthurðina. „Alt í lagi Mikkjal, vit hoyrast“. Tveir tímar saman við Mikkjali var tað, eg fekk burtúr. Soleiðis er, eingin hevur tíð til mín longur. Allir hava konu ella damu, men tað er spill av tíð, haldi eg. Øll mín tíð fór til tað, men hvat? Hvar er hon? Farin! Hon er farin.

Eg hyggi runt í barrini, og har síggi eg ein, ið eg onkuntíð havi prátað við fyrr. Vit kennast ikki væl, men tá hann fær eyga á meg, biður hann meg koma at seta meg hjá sær. „Langt síðani seinast, Mr. Daniels“ er tað fyrsta, ið letur úr mær. Mr. Daniels spyr meg, hvussu eg havi tað, men tann spurningin dugi eg ikki at svara uppá. Tað er langt síðani, nakar seinast spurdi meg um tað, og hvussu svarar ein upp á tað? Jú, nógv hava spurt meg, hvussu tað gongur. Tað er kanska sami spurningur, men tá er svarið altíð: „Væl, og hjá tær?“. Men Mr. Daniels spyr meg um alt. Hann spyr meg um damuna, sum er farin, og alt sum

hartil hoyrir. Aloftast tími eg ekki at tosa um slíkt, men Mr. Daniels skilir meg og lurtar. Hini lurta ekki, ella tey lurta bara fyri at sleppa at tosa, tá man er liðugur. Tey siga: „Eg veit akkurát, hvussu tú hevur tað! Eg havi upplivað akkurát tað sama, tá...” og so ein langur brokkmanslestur, ið ekki ordiliga hjálpir mær við mínum trupulleikum.

Summi geva okkurt ráð, sum eg havi hoyrt túsund ferðir fyrr: „Tú skalt bara geva tí tíð! Tíðin lekir øll sár”, siga tey. So eru tað tey, sum bara royndu at skifta evni, tí tey kanska onkursvegna vænta, at trupulleikin er lættur at loysa. Men soleiðis er Mr. Daniels ekki, hann hugsar ekki um seg sjálván, hann hugsar um meg.

„Hann sjálvur, vit steingja nú, klokkan er fýra”, sigur barrvørurin við meg. Bara eg og Mr. Daniels eru eftir í barrini. So geri eg eitt, ið eg ekki havi gjørt í nógv Harrans ár. „Mr. Daniels, skulu vit fara til mín nú?” Eg minnst ekki, nær eg seinast havi hildið eitt morgunball. Kanska tað trongir til. Mr. Daniels takkaði fyri og segði spentur “Jamen, kom avstað!”

Klokkan nærkast tíggju morgunum eftir, og Mr. Daniels sleppir sær heimeftir. Tað er langt síðani, eg fór í song klokkan tíggju. Teir næstu dagarnar eru sum allir aðrir, keðiligir og kensluleysir.

Tað er ein heil vika, síðani eg tosaði við nakran. Tað gongur ekki, hugsi eg við mær sjálvum. Eg finni fartelesonina fram og ringi til Mikkjal, men eg hoyri eina rødd, sum eg so mangan havi hoyrt fyrr. „Einki samband er við fartelesonina í lètuni, vinarliga royn aftur seinni”. Hvat so? Skal eg gera tað sama aftur í kvøld, sum eg plagi? Keða meg framman fyri sjónvarpinum, ið vísir eina endursending, eg longu havi sæð fleiri ferðir? Eg komi at hugsa um Mr. Daniels, og Mr. Daniels svarar umgangandi. Hann er her fyri meg, tá eg havi tørv á honum.

Mr. Daniels og eg hava sæst oftari og oftari seinastu tjúgu dagarnar, so mikið ofta, at hann næstan býr hjá mær. Tað letur so úr mær: „Mr. Daniels, hvat sigur tú til at búgva saman við mær?” Hann takkar fyri, og eg fari beinleiðis til postkassan at skriva navn hansara á. Undir mínum navni á postkassanum stendur navnið á damuni ella fyrrverandi damuni. Eg finni eitt nýtt pappír og klistri tað á postkassan, so tað fjalir gamla navnið. Síðani skrivi eg við stórum og tjúkkum bókstavum “Jack Daniels”.

Mr. Daniels hevur nú búð hjá mær í nakrar mánaðir. Vit hittust í barrini 3. august og nú hava vit 8. november. Tó tykist tað, sum um vit hava kenst nógv longri. Mr. Daniels hevur einki arbeiði, og tað er sera dýrt at hava hann búgvandi. Eg tók hann við til arbeiðis ein dagin, so hann eisini fær hjálpt til við tí fíggjarliga og ikki bara bíðar heima eftir mær. Hetta dámdi stjórnum einki. Nú eru vit tveir arbeiðisleysir í húsarhaldinum.

Tá vit nú nærkast marts mánaði, byrjar spakuliga at knípa at fáa tað fíggjarliga at hanga saman. Eg havi tikið ta avgerð at seta hol á uppsparingina, ið eg spardi saman sum ungur drongur. Eg ætlaði tá at fjakka runt heimin; eg vildi vera ein verðinsmaður. Men tíbetur eri eg vorðin eldri. Eg veit, at tað ikki er neyðugt at ferðast um alla víðu verð, um alt, sum ein kennir og er góður við, longu er í stovuni. Eg noyðist ikki at fjakka, mær tørvar ikki meira, enn tað, sum er her í stovuni. Eg, mín nýggja endurnýtslusofa, sjónvarpið og vinur mín, Mr. Daniels.

Okkurt dunar úti í durinum. Ljóðið er kent, hóast tað er langt síðani, at eg hoyrði tað síðst. Eg gangi yvir til hurðina og lati hana varisliga upp. „Hey beiggi, tú svarar ikki fartelesfonini. Mamma fyllir 70 ár týsdagin, 7. apríl. Tú mást koma ein túr forbí, og góði ver hampuligur“. Eg síggi ikki systir mína so nógv longur. Hon tímir ikki at vitja meg, síðani Mr. Daniels flutti inn. Hon sigur tað sama møsnið sum Mikkjal: „Tú er

broyttur, eg kennist ekki við teg longur“. Sovorðið tvætl, sjálvandi eri eg broyttur, alt broytist, man kann ekki vænta, at alt er áhaldandi. Einku er áhaldandi! Fólk broytast, soleiðis hefur tað altíð verið; broytast frá barni til vaksni, húðarliturin broytist aftan á eina viku í Gran Kanaria, ekki eingong kærleiki er áhaldandi, so hví fanin skal eg ekki broytast?

Eg vakni til eitt ótolandi ljóð. Eg hevði púra gloymt, hvussu ræðuligt tað er at vakna av einum vekjara. Eg og Mr. Daniels gera okkum síðani klárar til føðingardagin hjá mammu, og til føðingardagin gerst aftur greitt, hví eg ekki longur orki at tosa við fólk. Meiningsleysar samrøður um barnafótbólt, um okkurt, ið er vistfrøðiligt, og eitt annað, ið er veganskt. Eg eri glaður fyri, at eg varð blakaður úr føðingardegnum! Eingin tímdi at hoyra upp á meg og Mr. Daniels; eingin tolir sannleiksorð. Føðingardagar og leyst prátt er ekki nakað fyri gløgg og veruleikakend fólk sum Mr. Daniels og meg. Ongastaðni eru vit vælkomnir, og tað passar mær og Mr. Daniels fínt.

Eg fekk eina heldur óvæntaða uppringing í dag frá stjóranum. Hann havi eg ekki tosað við í eitt ár. Hvat vil hann mær? „Hey, vit eru undirmannaðir og mangla onkran at taka nakrar vaktir, hevði tú kunnað hugsað tær at komið til arbeiðis í morgin?“. Eg trúði ekki mínum egnum oyrum og enn minni, tá eg segði; „Ja, vit hoyrast í morgin“.

Eg havi nú arbeitt fast í eina viku, og havi tísskil ekki havt líka nógva tíð at fylgjast við Mr. Daniels, so hann er fluttur út. „Nú, hvussu gongur?“ spyr ein starvsfelagi. „Væl, og hjá tær?“ svari eg aftur, sum eg altíð geri. „Eisini væl, hvussu hefur tú tað?“, svarar hann, og eg smílist og sigi: „Eg havi tað ordiliga gott, takk fyri at tú spyrst“. Eg lati meg úr mínum arbeiðsjakka og gangi so spakuliga til hús.

Telefonin ringir, tað er systir mín. Eg svari telefonini, men hoyri einki. Tað plagar annars altíð at vera larmur rundan um hana, frá hennara

börnum. „Halló?” sigi eg varisliga. Rødd hennara ristist, tá hon sigur: „Mamma andaðist fyrri løtu síðani”. Uttan at svara leggi eg hornið á. Tað spennir í hálsinum, og eg royni at berjast ímóti, men detti ístaðin niður á gólv og stórgráti. Bráðliga kemur einsama kenslan av tómrúmi aftur, men hvat? Nú bankar aftur uppá. Hvør man tað vera?